

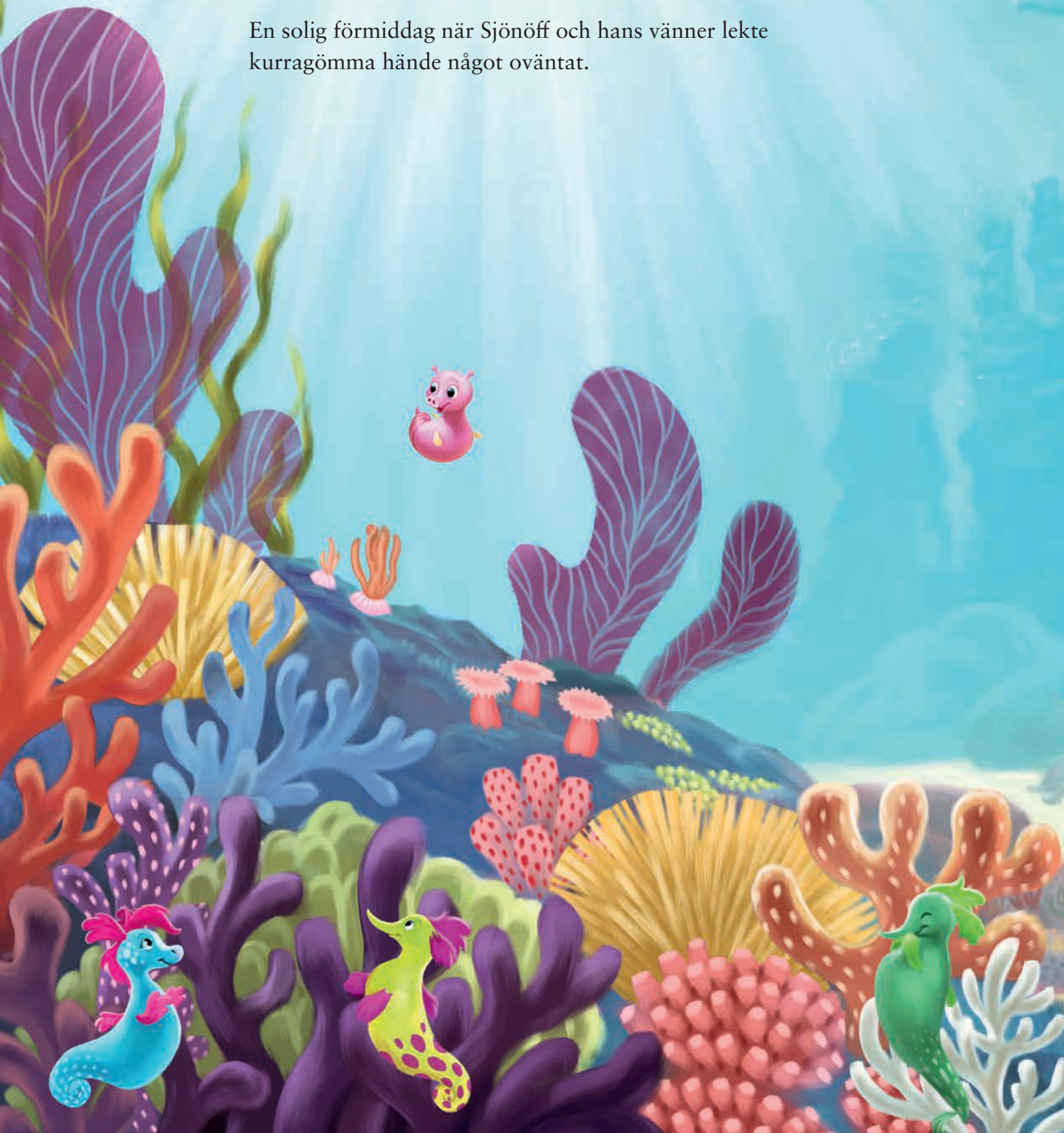
Sagan om
Sjunöff
och
jättekraaborna

Erik Magntorn
Therese Vildefall

BONNIER
CARLSEN

I Lilla palmviken bland koraller och färgglada fiskar bodde sjöhästarna. Bland dem fanns också Sjönöff, en stolt och glad liten sjöhäst som inte riktigt såg ut som de andra, och som lät lite annorlunda med sin ljusa röst.

En solig förmiddag när Sjönöff och hans vänner lekte kurragömma hände något oväntat.

Sjönöff hade just hittat ett fint gömställe. Och när han stod där, blickstill, fick han plötsligt se ett väldigt moln virvla upp över havsbotten.

Han var så upptagen av att titta på molnet att han inte märkte hur hans bästa vän Grimma kom gungande.

”Ha ha, Sjönöff! Du är hittad!”

Det blev inte någon mer kurragömma den dagen.
I stället började Sjönöff och hans vänner att prata
om vad det kunde vara som hände långt därute.

”Jo, alltså”, började Sjönöff. ”Jag tror att det är en sorts undervattensvulka...”

”Saken är klar!” avbröt Mustang. ”Det är förstås slagsmål därute mellan kaskelotterna och jättebläckfiskarna. De bjässarna kan ju slåss...”

”Nej, nej”, sa Grimma, ”det är säkert Mantauran som håller på att gräva i sanden efter något.”

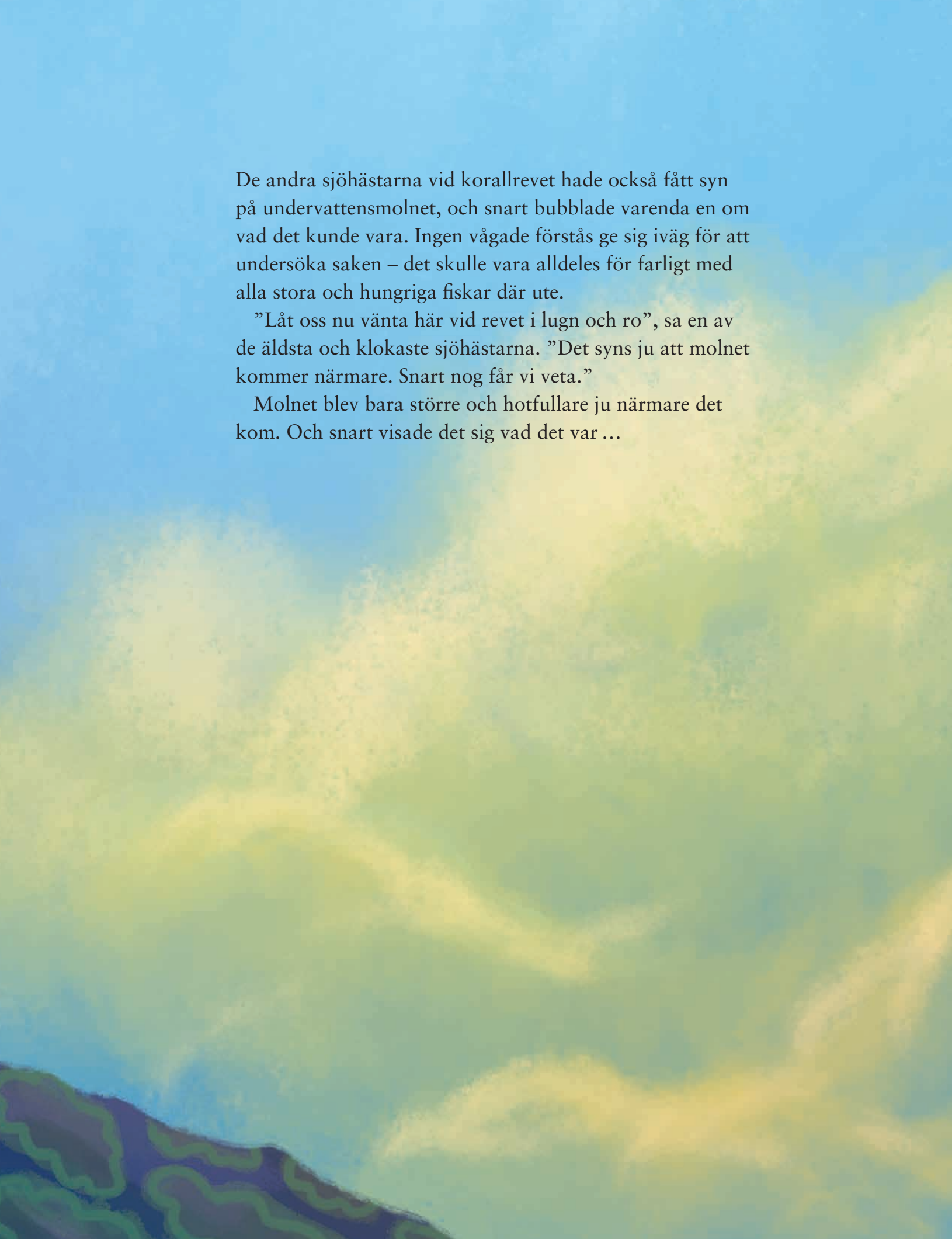
Det blev alldeles tyst. Mantauran var en jättelik varelse med två vridna horn och blixtrande ögon som alla sjöhästar hade hört hemska berättelser om sedan de var yngel.

”Äh, hon finns ju ändå inte på riktigt”, skrockade Mustang efter en stund.

”Finns hon ju visst”, sa Grimma.

De andra sjöhästarna vid korallrevet hade också fått syn på undervattensmolnet, och snart bubblade varenda en om vad det kunde vara. Ingen vågade förstås ge sig iväg för att undersöka saken – det skulle vara alldeles för farligt med alla stora och hungriga fiskar där ute.

”Låt oss nu vänta här vid revet i lugn och ro”, sa en av de äldsta och klokaste sjöhästarna. ”Det syns ju att molnet kommer närmare. Snart nog får vi veta.”

Molnet blev bara större och hotfullare ju närmare det kom. Och snart visade det sig vad det var ...

Hundratals taggiga jättekraabor!

De hade kommit vandrande över havsbotten, och på sin väg rörde de upp mängder av sand.

Inte förrän krabborna var alldeles nära korallrevet stannade de upp, och där blev de stående på långa led.

Vanliga kraabor var ju sjöhästarna vana vid. De fanns lite varstans vid revet, och Sjönöff och de andra brukade hjälpas åt att hålla koll på dem för att inte hamna i deras klor.

Men de här taggiga monstren med sina jätteklor var något helt annat. När de väl tagit sig upp på korallrevet skulle det inte bli svårt för dem att fånga in och äta upp varenda sjöhäst!

